

Sygn. akt IV P 1/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Protokolant:	stażysta Dominika Flader

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2016 roku

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko W. R.

o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

O R Z E K Ł:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powódki A. P. kwotę 666,64 zł (sześćset sześćdziesiąt sześć 64/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.12.2015r. do dnia zapłaty.
2. Zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
3. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 34 zł (trzydzieści cztery złote) tytułem opłaty pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sygn. akt IVP 1/16

UZASADNIENIE

Powódka A. P. wniosła pozew odwołując się od rozwiązania przez pozwanego z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 23.12.2015r. domagając się odszkodowania w wysokości 5.250 zł. wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i 666,67 tytułem ekwiwalentu za 8 dni urlopu wypoczynkowego wraz z odsetkami od dnia 24.12.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powódka podnosiła, że zatrudniona była u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 1.07.2007r. na stanowisku sprzedawcy z minimalnym wynagrodzeniem za pracę. Pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę z przyczyn ekonomicznych – zamknięcie sklepu. Pismem z dnia 22.12.2015r. w związku z likwidacją sklepu, w którym powódka dotychczas świadczył pracę, pozwany powierzył powódce na podstawie art. 42 § 4 k.p. czasowe wykonywanie obowiązków w sklepie znajdującym się w miejscowości S. - w dalszym ciągu na stanowisku sprzedawcy. W dniu 23.12.2015r. powódka stawiała się do pracy w miejscowości S.. Powódka wyjaśniała, iż na miejscu okazało się że nie było tam sklepu a pozwany kazał wykonywać jej pracę sprzątaczką. Po jakimś czasie pozwany oświadczył powódce, że ma opuścić zakład pracy, że już tam nie pracuje i nie precyzując

przy tym z jakich powodów to czyni. Dnia 23.12.2015r. doszło do rozwiązania stosunku pracy pomiędzy stronami. W dniu 24.12.2015r. powódka stawiała się do pracy w miejscowości S., jednak zakład był zamknięty. W tym samym dniu powódka zadzwoniła do pozwanego. W rozmowie pozwany potwierdził, że rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia w dniu 23.12.2015r. Powódka wskazywała, że nie otrzymała nic na piśmie na co pozwany odparł, że wszystko otrzyma w swoim czasie.

Powódka podnosiła, że w praktyce do skutecznego rozwiązania umowy o pracę dochodzi także wtedy, gdy pracodawca ustnie przekaze podwładnemu że rozwiązuje z nim umowę. Tak konsekwentnie uważa SN, m. in. W wyroku z 24.03.1999. I PKN 631/98 stwierdził, że ustne oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu angażu przekazane pracownikowi bez przez bezpośredniego przełożonego jest skuteczne. Podobnie w wyroku SN z 7.10.2008r. II PK 56/08 wynika, że każda jednostronna deklaracja pracodawcy o ustaniu stosunku pracy, dokonana nawet z naruszeniem prawa, prowadzi do ustania stosunku pracy w terminie wskazanym przez pracodawcę. Wszelkie jego czynności, nawet bezprawne, zmierzające do rozwiązania stosunku pracy są skuteczne i mogą być podważone wyłącznie w drodze odpowiedniego powództwa. Ustne oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia z dnia 23.12.2015r. jest zatem skuteczne. Jest jednak wadliwe prawnie. Nie zostało bowiem dokonane w formie pisemnie, która jest formą wymaganą przez art. 30 § 3 k.p. w oświadczeniu pracodawca nie wskazał również przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Według powódki oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę jest wadliwe, co powoduje że żądanie powódki zasądzenia z tego tytułu odszkodowania w kwocie 5.250 zł tj. kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia powódki (1.750 zł brutto x 3 miesiące) jest w pełni uzasadnione.

Powódka nie otrzymała również ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2015. Za rok 2015 powódka wykorzystała 18 dni urlopu wypoczynkowego. Wyliczenie należnego powódce ekwiwalentu przedstawia się następująco : 1.750 zł brutto wynagrodzenie : 21 x 8 dni niewykorzystanego urlopu = 666,67 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany zaprzeczał wszelkim twierdzeniom powódki za wyjątkiem wyraźnie przyznanych. Bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt ,iż powódka świadczyła pracę na stanowisku sprzedawcy na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 01.07.2007r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na pełen etat na czas nieokreślony. Powódka w związku z likwidacją stanowiska pracy została czasowo oddelegowana do pracy w sklepie w S. na stanowisku sprzedawca. Powódka 23.12.2015r. stawiała się do pracy, wskazane zostało jej stanowisko pracy wraz z kasą fiskalną oraz wagą i ladą do odmierzania towarów. Ponadto powódka została zobowiązana do utrzymywania porządku na swoim stanowisku pracy, które obejmowało pomieszczenie główne sklepu. Pozwany poprosił powódkę o posprzątanie stanowiska pracy i wskazywał jej zadania do wykonania, jednak powódka wyraźnie odmawiała świadczenia pracy. Zachowanie powódki zostało nawet zarejestrowane na nagraniach, które powódka dołączyła do pozwu. Powódka była zobowiązana do wykonywania czynności związanych z zapewnieniem czystości w sklepie na mocy umowy z dnia 12.10.2010r. o łączne powierzenie pracownikom mienia z obowiązkiem wyliczenia, gdzie w § 10 ww. umowy „pracownicy wyrażają zgodę na wykonywanie czynności związanych z zapewnieniem czystości w sklepie, zapleczu, pomieszczeniach socjalnych oraz na terenie wokół sklepu. Zachowanie czystości obejmuje pracowników zgodnie z wdrożonym i przestrzegany systemem (...); mycie i dezynfekcji hali sprzedaży – podłogi, lady chłodnicze, lodówki, haki, kloc masarski, lady do sprzedawania, blaty, regały, wagi, kasy fiskalne, szatnie personelu, pomieszczenie socjalne, sanitarne, wc, teren wokół sklepu, wyposażenie lokalu, umywalki, zlewozmywaki, sanitariaty, pojemniki na odpady, dekoracje, sufity, osłony lamp, ściany, drzwi, okna itp.

Zarządzeniem z dnia 30.12.2015r. Sąd wyłączył sprawę o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy do odrębnego rozpoznania i prowadził pod sygnaturą IVP 1/16.

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o ewidencję czasu pracy, k. 55, 57-93 i 98 oraz zeznania świadka B. R. k. 95, 110-111. Sąd dał wiarę ewidencji czasu pracy i zeznaniom świadka B. R. przy czym swoje ostateczne ustalenia

Sąd oparł na wpisach dokonanych w ewidencji czasu pracy, nie uwzględniając adnotacji poczynionych na kartach (zawierających poprawki i przekreślenia) przez świadka B. R..

Powódka była zatrudniona u pozwanego w oparciu o umowę o pracę z dnia 04.10.2006r., zawierając wpierrw umowę na czas próbny, czas określony a następnie 01.07.2007r. na czas nieokreślony. Stosunek pracy z powódką ustał 23.12.2015r. pozwany wydał powódce świadectwo pracy zamieszczając w pkt. 4 świadectwa pracy adnotację iż powódka wykorzystwała urlop wypoczynkowy w wymiarze 20 dni a za 6 dni pozwany wypłaci powódce ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Powódka otrzymała ekwiwalent za 6 dni urlopu wypoczynkowego.

Pozwany prowadził ewidencję czasu pracy w postaci kart ewidencji czasu pracy. Świadek B. R. przesłuchiwana dwukrotnie potwierdziła, że powódka miała prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni za każdy rok kalendarzowy + 2 dni z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem do 16 lat. Według ewidencji czasu pracy powódka posiadała niewykorzystany urlop wypoczynkowy w roku 2012 w wymiarze 13 dni. W roku 2013 powódka miała niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 18 dni (bieżący urlop wypoczynkowy 26 dni + 2 dni + 13 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego co daje 40 dni urlopu wypoczynkowego w roku 2013. Powódka wykorzystała w wymiarze 23 dni). W roku 2014 powódka miała niewykorzystany urlop w wymiarze 7 dni (bieżący urlop wypoczynkowy 26 dni + 2 dni + 18 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego co daje 46 dni urlopu wypoczynkowego w roku 2014. Powódka wykorzystała w wymiarze 39 dni). W roku 2015 powódka miała niewykorzystany urlop w wymiarze 15 dni (bieżący urlop wypoczynkowy 26 dni + 2 dni + 7 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego co daje 35 dni urlopu wypoczynkowego w roku 2015. Powódka wykorzystała w wymiarze 20 dni). Pozwany wypłacił powódce ekwiwalent za 6 dni urlopu wypoczynkowego, oznacza to że powódka miała urlop niewykorzystany w wymiarze 9 dni. Należy zaznaczyć że pozwany w swojej ewidencji czasu pracy opiekę nad dzieckiem zaznaczał na równi z urlopem wypoczynkowym stosując zasadę zliczania wymiaru urlopu należnego + dwa dni opieki nad dzieckiem. Świadek B. R. taką zasadę potwierdziła. Również zeznała że nie ma potwierdzenia wniosków urlopowych na 7 dni urlopu wypoczynkowego za rok 2014 (mimo adnotacji, że powódka wykorzystała w roku 2014 jeden dzień więcej niż przysługiwało).

Przy takiej praktyce, że pozwany dni wolne z tytułu opieki nad dzieckiem traktował na równi z urlopem wypoczynkowym i nie można odróżnić dni wykorzystywanych w ewidencji czasu pracy, dlatego Sąd przyjął że matematyczne zliczenie pokazuje na 9 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Powódka domagała się ekwiwalentu za 8 dni urlopu wypoczynkowego (oświadczenie pełnomocnika powódki k. 111v). Miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 1.750 zł. Zasady obliczania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy reguluje rozporządzenie MP i PS z dnia 08.01.1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. poz. 14). Współczynnik ekwiwalentowy wyliczony na podstawie rozporządzenia w 2015r. wynosił 21. Sposób obliczenia wysokości ekwiwalentu dokonany przez powoda w pozwie był prawidłowy. Dlatego orzeczono jak w sentencji wyroku. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. obciążając pozwanego opłatą od pozwu stosownie do ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016 poz. 623) oraz kosztami zastępstwa procesowego zgodnie z § 9.1 pkt. 2 w związku z § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. (Dz. U. 2015 poz. 1800).